

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 601/2018-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Brezno a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v bližšie neoznačených konaniach a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v bližšie neoznačených konaniach.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že v roku 2013 *„bol právoplatne odsúdený za lúpež s použitím zásady trikrát a dosť (§ 47 ods. 2 TZ) na trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov“*. Sťažovateľ tvrdí, že je *„za to, aby štát obrátil spoločnosť od recidivistov“*, avšak v jeho prípade sa on sám stal *„obeťou štátu“*. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej opisuje svoje neľahké životné skúsenosti so závislosťou na hazardných hrách a priebeh skutkov, za ktoré bol v trestných konaniach odsúdený. Tvrdí, že okresný súd a krajský súd mali pri svojom rozhodovaní zohľadniť, prečo vlastne trestné činy spáchal. Ďalej poukazuje na to, že *„ani v jednom prípade nebolo preukázané či naozaj sa stala lúpež, alebo krádež“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení jeho základného práva podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 3 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu. Zároveň žiada, aby mu v konaní pred ústavným súdom bol ustanovený právny zástupca.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa Ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak ten istý navrhovateľ doručí ústavnému súdu v jeden deň desať a viac návrhov na začatie konania, tvoria tieto návrhy hromadný návrh.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňa viaceré zákonom o ústavnom súde vyžadované náležitosti návrhu, resp. sťažnosti. Sťažnosť sťažovateľa v prvom rade neobsahuje jasný a určitý petit, v rámci ktorého by sťažovateľ identifikoval konkrétne rozhodnutia alebo postup všeobecných súdov v konkrétnych konaniach, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho práv podľa ústavy a dohovoru [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde]. Sťažovateľ k svojej sťažnosti ďalej nepripojil kópie rozhodnutí, ktorými podľa jeho názoru malo dôjsť k porušeniu jeho práv podľa ústavy a dohovoru [§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde]. Uvedené skutočnosti už samy osebe odôvodňujú záver o potrebe odmietnutia tejto sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí (IV. ÚS 217/05, II. ÚS 62/06, IV. ÚS 29/08, III. ÚS 110/09).

K požiadavke sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné uviesť, že takýmto žiadosťiam sťažovateľov ústavný súd vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia dvoch podmienok, a to ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú pomery sťažovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery sťažovateľ nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a ak v prípade sťažovateľovej sťažnosti nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (III. ÚS 62/02, III. ÚS 199/03, IV. ÚS 267/2012, I. ÚS 502/2016, III. ÚS 665/2017).

Ústavnému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že sťažovateľ sa už v minulosti obrátil na ústavný súd s obdobnou sťažnosťou, v ktorej namietal, že v roku 2013 bol právoplatne odsúdený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 31/2013 z 2. septembra 2013 za spáchanie zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), pričom vzhľadom na skutočnosť, že už bol v minulosti dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody za spáchanie niektorého z trestných činov uvedených v § 47 ods. 2 Trestného zákona, bol mu v zmysle zásady „trikrát a dost“ uložený trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Jeho sťažnosť, ktorá smerovala proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 59/2014 z 27. novembra 2014, ktorým bolo v jeho trestnej veci rozhodnuté o ním podanom dovolaní, bola ústavným súdom uznesením č. k. II. ÚS 676/2017-7 z 10. novembra 2017 odmietnutá ako oneskorene podaná.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené k preskúmaniu splnenia prvej uvedenej podmienky (zistiťovanie osobných, majetkových a zárobkových pomerov sťažovateľa) nepristúpil, keďže v prípade sťažovateľa nie je splnená druhá podmienka, a síce, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ani prípadné kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa v tomto konaní by totiž nemohlo odstrániť nedostatky sťažnosti, na ktoré ústavný súd poukázal v súvislosti so svojím rozhodnutím vo veci sp. zn. II. ÚS 676/2017. Z týchto dôvodov sa ústavný súd požiadavkou

na ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľovi v konaní pred ústavným súdom bližšie nezaoberal.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018